

TYÖVÄESTÖ TEOLLISUUDEN KESKUKSISSA.

(Jatkoa ensimmäiseltä sivulta.)

tisia sanomalehtiä ja kirjallisuutta ja tulisi luokkatietoiseksi. Alkaisu vaatimaan itsellensä oikeutta, ei enää yksilönä, mutta joukkona, jonka jylisevää ääntä täytyisi totella. Silloin ei häntä enää voitaisi ostaa vuorokausikaupalla. Hän vaatisi määrätyn ajan vapautta itsellensä ja käyttäisi sen omia ja luokkansa etuja vastaavalla tavalla.

Tämä pelko — eikä mikään siiveellisuuden suojelusvaisto — se on, joka pakottaa työnteittäjiä piikatyttöjen kahlehtimiseen vuorokausi kaupalla. Kapitalisti, jonka mielessä ihmisyyden on vähäarvoinen asia silloin, kun on hänen luokkaetunsa suojeleminen kysymyksessä, näkee heitä varmasti uhkaavan vaaran palvelustyttöjen kasvavassa tietoisuudessa, tietäen, että palvelustyöt tulevat työväen luokan lasten äideiksi ja kasvattajiksi, jolloin heidän tietoisuudellaan on suuri arvo siinä taistelussa, joka kerta kaikkiaan hävittää luokkasorron ja vapautta ihmiskunnan luokkaetuja palvelevasta riistosta.

Huomaatteko tytöt, kuinka rumat tarkoitukset työnteittäjillä silloin on, kun he selittävät, että heidän on mahdoton tulla toimeen palvelijan kanssa, joka iltakaudet hyppää ulkona karkäytävillä, jossa kaikenlaiset epäsiiveelliset vaarat piikatyttöjä väijyvät. — Mikä epäsiiveellinen vaara: köyhälistön luokkatietoisuus!

Iloiten voimme kuitenkin riistäjien suruksi ilmoittaa, että kaikki se ylimielisyys, sorto ja väärä, jota työläisnaiset ovat saaneet kärsiä, ei ole kyennyt sammuttamaan heissä liekehtivää vapauden kaipuuta, vaan on se yhä uudelleen luonut uutta halua elämään, uutta innostusta elämän puolesta taistelemaan. Toverilleen veljen kättä lyöden, ovat he astuneet taisteluun ihmiskunnan vapauden puolesta.

Siskoni, oletko yksi jäsen tuossa kasvavassa armeijassa, joka taistelee oikeutta sinulle ja koko sorretulle luokalle?

TOIVO ROSSI,
New York, N.Y., 17-12-1916.

PIENI ANNI JA HÄNEN YSTÄVÄNSÄ.

(Jatkoa ensimmäiseltä sivulta)

köyhäin lapsilta puuttuu kaikkea, mikä on lapsen terveydelle välttämätöntä.

Köyhäin lapset eivät saa nauttia hyvästä hoidosta, hyvästä ravinnosta, puhtaasta ilmasta, he eivät saa kylliksi auringonvaloa, ei nauttia puhtaasta raikkaasta tuulesta, sillä he asuvat sellaisissa paikoissa, missä kaikki nämä ovat mahdottomia ja harvoin he ovat tilaisuudessa pääsemään maalle nauttimaan luonnon kauneudesta ja hyvydestä. Senpätähden heitä kuolema korjaa pois ja he pääsevät tänne hautuumaalle lepäämään vaivoistaan.

MULLAN S. S. O. OMPELUSEURAN KOKOUKSET pidetään joka torstai Suomi-Haalilla, kello 8 j.p.p. Kaikki tervetulleita.

Mutta vanhus kertoi jotain muutakin. Hän kertoi, että jos kaikki ihmiset tulisivat yhteisymmärrykseen ja rakastaisivat toisiaan ja erittäinkin pieniä lapsia ja katsoisivat kaikessa heidän parastaan, niin että kaikille lapsille annettaisiin samat mahdollisuudet hyvään elämään, niin ettei heidän sydämissään saisi sijaa katseus eikä viha toisiaan kohtaan. Sillä näistä huonoista ja kurjista kodeista useinkin lähtee rikolliset ihmiset. Heidän täytyy köyhyyden tähden vajoa, vaikka kuinka alhaiseen ja ikkaiseen ammattiin, jonka tähden he sitten joutuvat vankiloihin ja kaikkiin kurjuuspesiin.

Mutta jos poistettaisiin kaikki riistämismahdollisuus ja kaikki ihmiset tekisivät hyödyllistä työtä, eikä toinen olisi toisen herra, eikä toinen orja, niin silloin ei tarvitsisi näitä hautojakaanoita, jota kaikki omaansa ja lähimmäisensä parasta ajattelivat ihmiset tahtovat.

Silloin aina oli pieni Anni iloinen, kun sai kuulla, että paljon paremminkin voisi olla, jos ihmiset huomaisivat mikä voima heillä on käytettävänä, jolla he voisivat kääntää maailman menon kulkemaan hyvänpäin, niin että kaikille riittäisi elämän mukavuuksia eikä ainoastaan vain muutamille.

Kesän kuluessa Anni näki kaikenlaisia. Hän näki paljon ruumis-saattueita, komeita ruumisarkkuja, paljon ihania kaljia kukkia ja seppeleitä, kaljasti vaateetettuja saattajia, kuuli pidettävän pitkiä puheita, haudalla pappi saarnasi pitkään ja juhlallisesti, ylisti vainajan hyvyttä. Kaikki tapahtui juhlallisen ylevästi. Ja omaiset, joskin itkivät, olivat silti itseensä tyytyväisen näköisiä, sillä he olivat tehneet kaikki mitä rahan voimalla voivat rakkaan vainajan hyväksi hänen eläissään.

Ja niin menivät he kotiin levollisella omallatunnon, jättäen haudan kukkaisten peittoon. Ja myöhemmin vielä he asettivat komean kallisarvoisen patsaan muistoksi hautakummulle.

Mutta toisin oli kun köyhiä haudattiin. Kaikki oli niin yksinkertaista. Köyhästi puettuja läheisiä omaisia vain oli saattamassa. Papin puhekin oli niin lyhyttä ja pakollista. Tavalliset hautausluvat vaan, että kuolema on synnin palkka, sen erittäin hän terotti kuulijain mieliin ja että jumala tempaa ne pois varhain onnettomuudesta, joita hän rakastaa ja antaa heille paremman elämän. Niin oli kaikki toimitus lyhyttä. Hauta peitettiin, mutta ei hautakumpua peittäneet ihanat, kallisarvoiset kukat. Harvoin laitettiin mitään parempaa merkkiä köyhäin lasten haudoille, sillä vanhemmilla ei ollut varaa sellaisiin.

Mutta äidit, jotka itkivät näillä lastensa haudoilla, heidän itkunsa oli epätoivoista valitusta. He tiesivät, että vaikka he hyvinkin ovat tehneet, koettaneet hoitaa, niin siltikin on puuttunut paljon — he syyttävät itseään ja koko maailmaa. Heidän sydä-

mensä kapinoi sitä vastaan, että jumala koettelee heitä ja antaa heidän lapsilleen paremman elämän, mutta sen he sentään uskoivat, että kuolema on synnin palkka, sillä synty tarkoittaa kaikkea pahaa, kaikkea pahasta ja kurjuudesta seuraa tauti ja kuolema. Kurja puutteellinen elämä se on, joka tulee näkyviin myöskin lapsissa, sillä huolto rankaisee kolmanteen ja neljänteen polveen asti.

Mutta harvat olivat, jotka näin osasivat ajatella. Toiset uskoivat sokeasti kaikki jumalan määräämäksi ja sallimaksi, jonka tähden kaikki sai mennä entistä kulkuaan, ilman, että ihmiset olisivat ruvenneet vaatimaan korjauksia asemaansa. Ja kuinka kauan vielä saaneekin näin mennä, ennenkuin kaikki isät ja äidit heräävät estämään yhteiskunnan kulkua yhä syvempiin paheisiin päin ja valamasta myrkykseen tulevaisten lasten elämän suoniin.

Annin oli kovin sääli näitä köyhiä äitejä ja ikävällä mielellä hän aina katseli paljasta hautakumpua, johon köyhillä ei ollut varaa laskea kukkaseppeleitä. Ja hän juoksi hautausmaan kiviainan viereen, jossa kasvoi kauniita pikkukukkia, poimi niitä ja koristi niillä haudan.

Annille tuli hautausmaa oikein rakkaaksi paikaksi. Ei hän koskaan mitään tallannut, ei rikkonut sinne haudoille laitettuja koristeita. Jos hän näki jonkun vallattoman niin tekevän, muutteli hän pikkuvanhan tavoin, että kuinka se on synti ja pahasti tehty, kun rikkoo haudan koristeuksia ja muistomerkkejä. Hautausmaa oli hänen mielestään kuin pyhä temppele, jossa ei saisi mitään pahaa ajatella, vielä vähemmän tehdä. Vanhus vielä vakuutti, että ne lapset ovat pahoja ja huonosti kasvatettuja, jotka särkevät niitä, joita toiset rakkaatteensa haudoille ovat laittaneet.

Kesä loppui. Tuli syksy kylmine, ikävine päivineen. Kylmä myrskyinen tuuli valitteli surujaan hautaristeissä ja lauloi haitteat virtensä menneen kesän muistolle. Pikku Annin täytyi nyt olla paljon huoneessa. Äiti kielsi menemästä ulos, kun ei ollut hänellä mitään lämpöisiä vaatteita talven varalle.

Mutta Annin tuli kovin ikävä sisällä. Aina kun vaan oli tilaisuus juoksi hän entisille leikki-paikoilleen ja katsomaan vanhaa ystävänsä, joka aina vaan teki tuota samaa työtään.

Eräänä aamuna oli Anni sairas. Hän oli vilustunut ja tauti aina vaan koveni. Äiti itki hoidellessaan sairasta, sillä hän pelkäsi pahinta. Lääkäri kävi sairaasta katsomassa ja määräsi lääkkeitä, joita nautittuaan näytti sairas vaan heikontuvan, sillä Annin ruumis oli heikko. Se ei kestänyt sairautta eikä väkeviä lääkkeitä. Lääkäri oli vielä nuori. Hän ei ollut vielä kokemuksistaan tullut tyytyväiseksi eikä kylmäluontoiseksi, hän koetti parastaan neuvoessaan kuinka sairasta olisi hoidettava, mutta hänen tummat silmänsä kävivät miettiväiseksi, kun hän istui pienen sairaan luona. Säälisen silitteli hän sairaan vaaleita hiuksia ja koetti lieventää hänen tuskiaan.

Lääkäri näki että paljon puuttui pienen sairaan hoidosta, mutta sitä olisi ollut turha sanoa, sillä koti oli köyhä. Hän tiesi ettei tämä ole ainoa, että hän tulee näkemään niitä paljon ja taas myöskin toisenlaisia koteja, sellaisia, missä ei yksi heikko horjuva äiti hoida yksinään sairaasta lastaan, vaan sairaanhoitajat ja monet lääkärit käyvät katsomassa sairasta ja antamassa neuvojaan. Tämä lääkäri ajatteli, että jotain täytyy olla väärin, mutta hän ei joutanut sitä itselleen selittämään, mitä se oli, sillä hänen täytyi saada toimeentulonsa toisten ihmisten onnettomuudesta.

Annin tila huononi. Kaikki apu ja hoito oli turhaa. Kun viides päivä oli iltaan kulunut siitä kun hän sairastui, sammui Annin elämä. Hänen älykäs tietoa janoava sielunsa jätti heikon majansa. Siinä auringon viimeisten säteitten valaisemana näyttivät vainajan kasvot kuin kivettyneitä. Ne olivat kuultavan valkoiset. Niissä oli kummallinen, kypsynyt leima, niille oli pysähtynyt ikäänkuin rukous kaikkien jälkeensäjääneiden pienten köyhäin lasten puolesta.

Oi isät ja äidit, te, joilla on vaitakunnan taikasauva käytettävänä, te, jotka holhoote, te joiden tulisi holhota meitä, älkää uhratko meitä näin nuorina, sillä me elämme elämää varten. Älkää hyljätkö meitä pieninä. Koettakaa toki varjella meitä kaikkea pahasta, huolehtikaa meille puhtaat valoisa kodit, hyvät koulut, kunnolliset opettajat, että meistä kasvaisi terveitä hyviä ihmisiä, että jo meidän kasvavassa katoaisi kaikki kurjuus maan päältä.

Vanha haudankaivaja kaivoi taaskin hautaa, mutta työ oli tällä kertaa sydäntä murtavaa, multa tuntui lyijyn raskaalle. Usein hän pysähtyi työssään ja pyyhkielä kyyneleitä silmänurkistaan.

Kun hauta oli valmis, laskettiin sinne maalattu kirstu, johon oli kätetty pikku Annin ruumis. Hauta siunattiin tavalliseen tapaan. Ei pidetty pitkiä puheita, eikä hautakumpua koristettu kallisarvoisilla seppeleillä. Mutta vanha haudankaivaja täpsotti haudan sieväksi kummaksi meni ja etsi pieniä syksyn kiihdyttämiä kukkia ja vapisevin käsin levitti ne varhain sortuneen ystävänsä haudalle ja hänen elämänsä tuntui niin yksinäiselle ja synkälle....

HOQUIAMIN S. S. O. OMPELUSEURAN KOKOUKSET pidetään osaston talolla, Ahjolassa, joka torstai, kello 2 j.p.p. Osote: 315-10th St., Hoquiam, Wash.

Kenkiä

• jotka tyydyttävät kaikkia.
• Jos haluatte sopivia, kes-
• täviä ja samalla aistikkaita
• KENKIÄ, tulkaa katso-
• maan meidän jalkinevaras-
• toamme. Me voimme tyy-
• dyttää teitä.

Bee Hive
ASTORIA, OREGON